

גיליון 00003: שנה 02014

נחמה ורחצי קפה של שכונה

הָבָה לְהַבָּא

++++ בְּרֵאשִׁית

\$\$\$\$ שְׂמוֹת

1111 וְיִקְרָא

***** בְּמִדְבָּר

2222 דְּבָרִים

***** קָלָל

גיליון 00003: שנה 02014

וויאג'ר 01: 18,923,890,248 ק"מ מזרחה מהמזרחי
וויאג'ר 02: 15,426,208,442 ק"מ מערבה מהערבי

עורך: עודד כרמלי | **ס. עורך:** רעואל שועלי

מערך: ג'רמי פוגל, תמר רפאל, ינקי מרגלית
גבריאל מוקד, יואב עזרא, רועי כספי

עיצוב גיליון ופרסומות: Uber | uber-nice.com

דימויים אורחים: יוניל (עמ' 19), אסנת פייטלסון (עמ' 44, 62)
ענבל לפידות (עמ' 50-51), רוני בר (עמ' 58-59)
רותם מקרית גת (עמ' 78-79), טל בלטוך (עמ' 86-87)
שירי ורד (עמ' 88)

פייס: הבה להבא

מייל: HavaLeHaba@gmail.com

בסיוע ותמיכת העמותה
ליצירה בדיונית ע"ר 58-052-0864 **UTOPIA**

07:30 - 01:00

א'-ג'

07:30 - 02:00

ד'-ה'

07:30 - 19:00

ו'

09:00 - 02:00

שבת

03-6852326

-

אחד העם 144

פינת כיכר הבימה 2

למה דווקא שירה? כדי לחסל את המציאות

במובן הזה, שירה היא אכן אמנות ליודעי ח"ן: היא מתייחסת למציאות רק במינימום ההכרחי כדי להפוך את ההתעלמות ממנה להפגנתית, כלומר למשמעותית. יתכן, למשל, שחייזר מוכשר יוכל להבין דבר או שניים על המציאות שלנו מקריאה ברומן היסטורי, אפילו מרומן מדע בדיוני. אך ספק אם אי פעם יעלה בידו להבין מה ההרבה הזה שתלוי, משום מה, במריצה האדומה של ויליאם קרלוס ויליאמס.

וספק אם אנחנו עצמנו מבינים מה ההרבה הזה שתלוי, משום מה, במריצה האדומה של ויליאמס. מה שכן, אנחנו מבינים שכל מה שתלוי במריצה הריהו משוחרר מכל שאר השלשלאות שחישלנו במרוצת השנים. כי מה שתלוי במריצה אדומה וכמה תרנגולות בגשם אינו יכול להיות תלוי במערכת הבנקאית. ואם הרבה מאוד תלוי במריצה אז מעט מאוד תלוי במערכת הבנקאית. רק בשירה די במבט חשוף אחד במריצה אדומה אחת כדי להפוך לחייזר מוחלט לגבי בנקים.

לא במקרה הטענה השגורה ביותר כנגד כל הצעה לשינוי המציאות בישראל היא "המציאות הישראלית". כי מציאות לא ניתן לחסל מתוך עצמה - יש לעוט על אי המציאות, ולכל הכיוונים, כמו רוח. כי אין בכלל ספק ששירה מינורית, לוקלית ופרוזאית מתארת טוב יותר את מציאות חיינו המינורית, הלוקלית והפרוזאית - אבל שירה אסקפיסטית מתארת טוב יותר את חיינו כפי שהם יכולים להיות, אם רק נבין שאין בכלל אסקפיזם בעולם, רק אפשרויות שגורות יותר ופחות.

אם לצטט את רוברט מוסיל, אנחנו קוראים "לחסל את המציאות", "להגיע לדיוק פנטסטי בניגוד לדיוק פדנטי", "לעשות היסטוריה של אידיאות ולא היסטוריה עולמית", ובסופו של דבר "להשתלט על אי המציאות, עד שאולי אפשר יהיה לחיות כאילו אין אתה יצור אנושי אלא דמות מתוך ספר, שהסופר השמיט ממנה כל שאינו מהותי כדי שהנותר יתגבש באורח מגי". ולהשמטה הזאת אנחנו קוראים שירה.

לילה אחד בקיץ 2011 ריססנו כתובות נאצה על בנקים בשדרות רוטשילד. כך, למשל, על שמשות סניף בנק דיסקונט ריססנו "68 שקלים דמי עמלת חריגה? נתלה אתכם בכיכר העירו!". אבל למשורר, כפי שהיטיב להדגים המשורר רעואל שועלי, כלים משלו למחאה: שועלי ריסס על שמשות בנק לאומי את המילה "בנק". כן, הוא קרא לבנק - "בנק"! כי אין איום מפורש יותר על עצם קיומו של משהו מאשר קריאה סתומה בשמו.

אנחנו כותבים שירה כי שירה היא הסתומה באמנויות. סיפור על בנק יתאר את סניף הבנק, יגולל את מעללי פקידי הבנק וכיוצא באלה פרטים, עד שמלאות הסיפור תמלא את אפשרות הבנק בחצץ המציאות. כל סיפור על בנק - ביקורתי או בדיוני ככל שיהיה - סופו לתקף את מציאות הבנק בלהג אינסופי. רק השיר יכול לקרוא לבנק "בנק" ולסתום את הפה שם.

כי השיר אינו מוכשר לתאר או לגולל שום דבר, בקושי את עצמו. השיר מרוכז בעצמו ומאוהב בעצמו וחושב אך ורק על עצמו. ובדיוק בגלל שהשיר כל כך מלא בעצמו - אין מוכשר ממנו לבטל עולם ומלואו. רק השיר יכול לחסל את כל המציאות באבחה אחת של השראה מתוקה של אחד, חזי לסקלי: *אין דָּבָר בְּעוֹלָם / לְבַד / מְאֻמָּנוּת. / אין רָעַב / אין מְדִינֵינֵי / פְּנִים וְחוֹץ // אין גְּהוּקִים וְשִׁהוּקִים / אין וְרָדִים / אין נְעֻלִים לוחֲצוֹת / אין אצבעות נפלאות ידיים מצוינות אצבעות נהדרות // אין מְחִית תְּפוּחֵי / אֲדָמָה // אין גֶּשֶׁם, אין שָׁרֵב או פָּחַד / מוֹת. רק אֻמָּנוּת.*

נסיגה

תמר רפאל

1. חברים, אני מדגימה שיוט בעירם מלא הקיץ מלא עירם.

מבריקה ודביקה ומדביקה מזעה ולבדי מלא והאורות החשמליים דולקים אף שאור בחוץ כלומר בעולם כי כביתי את העולם.

אתם לא כאן להדבק בצעת אפי

צאלק אפי, אתם לא כאן להרים

אתם לא כאן את הזעה שלי, אתם שם

ימאים גדולים

ואני מטפחת כחלה מניפה הזדקפות פנים חולה

ולכאורה יש ים.

הנה הזים ואתם יוצאים אליו וחוזרים או לא חוזרים ממנו. לא אמרתי שאני

רוצה להיות פנינת אבק על הספון.

אתם קמים מאחר וחיים בליזה כל הפבוד

לכם ולגרם המלא ימאי עולם

קמים מקדם וחיים ביום

סחה עליכם ימאי עולם מעיפי עפיפונים בולעי אדם

נאנחתי פול סראונד סובב מלא אבל לא בקשתי

להיות פנינת אבק אתכם

לא באתי לספון הזה, יש לי דבור אחר אתכם, אני

מקשיבה ומדברת

ספונה ממול מדברת ומקשיבה ומכבסת לכם

את דברי החכמה כביסה ידנית ורדה.

וגם תולה לכם בשמש.

ועורומי מתקלפים ושארי מתרחב ובשרי רקב.

מה לעשות שלא למדתם אותי להגן

על כוכבי ים

הגנה מלאה מפני בועות רקבונם

של זעה וזרעי דם

(על כוכבי הים).

9/88

8/88

2.

אין סיטואציה.

עכשו במגפון: אין סיטואציה! בוא ראה בוא ראה בוא ראה

איד כשל הבוּרא

לברוא סיטואציה, צאו ראו צאו ראו צאו ראו

כמה היא איננה.

אבל באמת שאני

עירם מלא והאורגניזם החי שלי

נקי מים. אני מדברת אתכם על רצפת אגן שחורה

מחפרקת על רצפה שחורה

בזמן המים המתחממים והבעבוע

הלוחש עאלק פתין על הצואר:

לעצד לאסף את הזעה להשיט בה דבר

ורק אז

לעצד את הזעה,

לעצד לאסף ואז בכל זאת לעצד לעצד:

לעצד את הזעה.

3.

אז אנחנו עיר חוף והפל

אבל אין לנו ים.

אתם לא ימאים

ישום ספינות לכם.

אתם מקיזים דם חלי אפר

בחלונות צ'ט

והראו לי מטפחת

שהופכת ירקה פשהיא נוכחת.

ובכל זאת אם כבר

נשארים לנופף על הנמל

אז רעש גל גדול, בקיאת

תן לי לצ'וטט לך

דבר קטן.

הנסיגה הזאת אחרת:

מלים באות להמחק. על הבטן זרע נכלם.

באמת שבכל הספור הזה אין ים.

אבל (איד להגיד את זה

בלי ללכלך לכם את הבטן?)

עלי להפליג כלומר הפלגתי.

אני לא כאן

תמר רפאל

α

כְּשֶׁזָה קָרָה בְּלִית בְּרָרָה לְקַחַת אוֹתִי
 לְרַחֹב הַסְּחוּרָה הַגְּנוּבָה וְאָמְרוּ לָנוּ לְבוֹא מִחַר
 לְרֵאוֹת אֶת הַפְּגָרִים מוֹבְלִים אֶל הָאוֹר וְלִבְחֹר.
 הִיָּינוּ צָרִיכִים לְהֵאָנַח אָף לֹא
 נֶאֱנַחְנוּ כִּי בְּרַחֹב צַר וּבַחֲדָר צַר וְהִיָּינוּ בְּסִימְבִּיזָה עִם הָעֶקוּרִים
 וְעִם הַפֶּרֶת הַסֶּדֶר הַטּוֹב וְהַכִּי גְרוּעַ זֶה שְׂמַחְזִירִים אוֹתוֹ לְמִקּוֹם פְּרוּם
 כְּאֵלוּ כְּלוּם.

הוֹנְסָנוּ אֶל בֵּית וּבִלְיָלָה דְּבַרְתָּ
 וּבְבִקֹּר אֲמַרְתָּ: לֹא דְבַרְתָּי.
 בְּלִילָה אֲגַרְפֶּת בְּאוֹר וְיִתּוּשִׁים
 אֲרַכִּי רַגְלִים הַתִּישְׁבוּ וְקָמוּ וְהַתִּישְׁבוּ לָנוּ
 לְנִקֵּב אוֹתָנוּ וּבְצִדְקָה,
 וּמֵרֵב צִדְקָה לֹא הוֹדִינוּ פַעַם אַחַת
 שְׂאֲנַחְנוּ כּוֹעֲסִים וְלֹא קָלְלָנוּ שׁוֹם אִמָּא
 בְּגִלְל הַצִּדְקָה, אֶפְלוּ לֹא אֶת מִלְחָמוֹת הָאֲחִים
 שְׂעַכְשׁוּ בְּאִשְׁמֹתָן אֲנַחְנוּ צָרִיכִים
 לְחַזֵּר מִחַר חֲדוּרֵי עֲשָׂתוֹנוֹת
 וְלַעֲמֹד בְּתוֹר בְּאִיזָה חוֹר
 וְלִתַּת לְאֵעוֹת וּלְזָהוּמִים לַעֲשֹׂת בָּנוּ, אִם כָּבֵר
 נִגְזָר שְׁנֵהִיָּה כְּאֵלֶּה גְנוּבִים
 וּמְנַקְבִים וּבְעֲלֵי זְכָיֹת יִתָּר וְאִין מִי שִׁישְׁתָּה
 לָנוּ אֶת הָאָרֶס מִן הָעֶקֶץ מִן הַכֶּתֶם
 הָאָדָם בְּעוֹר הַלָּבָן הַמְנִיאֵק
 שְׂמַגִּיעַ לוֹ שִׁיגְנָבוּ לוֹ
 וְאֲנַחְנוּ לֹא מְדַבְּרִים אֶלֶּא
 בְּקִצּוֹץ הוֹלֵךְ וּמְחַרֵּף שֶׁל הָאֲנַחָה שְׁהִלְכָה
 אִיפֵה שְׁהִלְכָה הַרְוּחָה.

כְּשֶׁנִּפְרַדְנוּ בְּלֵהַב הַצְּהָרִים, נְפּוֹלְאוּנִים, כְּלוֹמֵר
 כּוֹבְשִׁים נְמוּכִים עַל מְרַכְבוֹתֵינוּ
 וְעוֹד גָּלַד תְּלֵאוֹת וּבְדִיחוֹת בִּינֵינוּ
 עַל גֶּרֶד אֵינָנוּ לְהַפְּכָנוּ
 מְזוּגִים זֶה בְּזֶה
 וְרוּוִי סְלִיחָה מְרֵאֵשׁ,
 לֹא נִפְלָנוּ אֲבָל גַּם לֹא הִיָּינוּ פְּחוֹת שְׂדוּדִים

אמיר מנשהוף

α

בְּחוּץ אֵין הַסְּעָרָה שׁוֹאֲלָת לְמִקּוֹמָה שֶׁל רוּחַ
 אֲבָל שְׂקִיעָה מְפֹלֶת אוֹר אָדָם
 וְהַטְּבַע הַשְּׁחִרְחַר עוֹלָה מְצַמִּיחַ
 מַחְשְׁבוֹת מְזַהְבוֹת
 שְׂאֵין לָהּ מַגֵּעַ:
 אֶלֶהִים רוֹקֵד וְקַל
 עַל צְמֵר הַפִּלְדָּה שֶׁל הַשָּׁמַיִם

בֵּין אוֹר לְגֶשֶׁם
 וּבְרֵד לְחֶשֶׁכָה
 קוֹר אָדָם יֵרֵד עָלַי הַלִּילָה
 יִנְוֵט לְפִתַּח הַחֶזֶה לְכָל כּוּוּן
 יִפְלוּ גַם עֲנָפִים

כְּמוֹתָךְ אַחֵי הַקַּל
 רוּחֵי רְטוּט וְהַרְסָנִי

11/88

בְּחוּץ הִיא מִשְׁתַּפְּשֶׁפֶת בְּעֵינָי בּוֹרֵק שְׁבוּר
 מְשַׁחֶקֶת בְּרַעֲיֵדוֹת דְּקוֹת שׁוֹרְטוֹת
 וְנִזְרָקֶת כְּפַרְפֵּר גְּדוֹל

10/88

- ה ב ה ל ה ב א -

אמיר מנשהוף

α

תלויה הנפֶּשׁ כשחוטֶה מהלילה
 יודעת שקפיה שְׁעֵבְרוּ כמִזְחָה
 יודעת שקרים וְשִׁכְחוּת לְכֹאוֹרָה
 אֶתָּה עוֹצֵם שׁוֹב עֵינֶיךָ
 כֵּל הַלִּילָה מֵאִיר עַל הַנֶּפֶשׁ שְׁלֶךְ
 דָּקָה וּבִשְׂרִית
 בְּלִי עֵינַיִם
 בְּלִי פֶה וְאֶגְרוֹף
 תְּלוּיָה עֲלֶיךָ כְּשֹׁחֻטָּה

 $\frac{13}{88}$

אמיר מנשהוף

α

עוֹד עָרֵב עָלוֹב בְּעוֹלָם
 שְׁאֵלָהִים מִיָּפֶה בְּעוֹרְבִים
 אֶפְרָיִם פּוֹתְחֵי גְרוֹנוֹת
 פּוֹתְחֵי כְּנָפִים הֵם שִׁחְרִים

עַלְעֵלִים מַחְרִישִׁים שְׁסָבִיבֵנו
 תְּכַשִּׁיטֵי הָעוֹלָם הֵם שְׁעָלֵנוּ נוֹפְלִים
 כְּשֶׁלֶג חֵם וְשִׁחַר

עוֹבְרִים בְּגוֹפְנוֹ מֶסֶךְ
 שֶׁל אֶפֶר פְּרוּרִים
 גַּם כָּאֵן הָאֶפְלָה

מֵאוֹת כְּנָפִים שְׁיָדֵינוּ יוֹדְעוֹת
 נִפְתַּח מַעַל הַחֹשֶׁךְ הַשָּׁנִי -
 יָרַחף אֱלֹהִים בְּקִצָּה הָעֵין -
 וְנִקְרָא לְצִפְרִים

 $\frac{12}{88}$

—
 הר סיני 2, תל אביב

המעשה במלך שהוחלף במוצא להורג

רועי כספי

מהנוכחים בקונצרט מיועדים היו אחדות אם לא עשרות להתפגר לפניו, אולם לחיים כללים משל עצמם - הביאו רופאים, הכניסו אחיות - יצא הכלוב לתור אחר הציפור, או משהו כזה. שאלו אותם, אל תתביישו, איש לא מחכה בתור בסיפור הזה: *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן*. אין זה עיסוק בתורת ההיגיון, שאלו, אל תבושו, זה לא שיעור. אל תאשימו: הטיימינג לא משו. שאלו אותם כבר, שאלו - מי ימות ראשון; הצעיר או הזקן. זה גם לא מבחן בסטטיסטיקה. *כן, אתה*: נכון, הצעיר צועד אל עבר מותו ביתר שאת, מחוכם, אבל לא! אין זו סוגיה מתחום הפילוסופיה. *כן, את*: הצעיר יכול להיהרג בתאונה, אף זה נכון; אבל למה שתרצי להמית לי אותו בשחר אביבו; גם אין זו תהייה מחקר האקראי. בסדר, אני מבין, אתם עייפים, לגילכם; אנסה לפנות לשאלה זו מכיוון אחר, אם אתם מרגישים מעט שלא בנוח עימה, חמודים. *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי* - הברז שבכיר ביתו דולף, טיפה מחכה בתורה שטיפה תיפול ותפנה לה מקום ליפול גם. אם תטו אוזנכם לקול טפיפה; לברז הדולף בכיור הבית - לא בשטף נסחבים המים מטה, אלא בקטיעות עצורה, מאופקת, אולי טיפה דוחפת את הטיפה שלפניה כמו הפינגווינים שמשליכים זה את זה מהצוק - תבינו שזה כמו לחפש חדר בעיר: צעיר מחכה שצעיר אחר יפנה דירה - סופר יקרה, והתקרה מקולפה - וחדר הקיטון קטן - ויכנס אליה ויעמול כמו נמלה, או כמו חמור - כדי שיוכל להשכיב בחורה ולגעור כמו חמור, והיא כמו חמורה, כדי שיוכל קצת שקט חמור, כדי שיוכל לכתוב, אבל לאכול לא יאכל. אולי רק באחד מדוכני הפלאפל, שהם כמו פלא בעירנו. לא שכחתי, כתבתי: *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי*, יצירה וירטואוזית שניגנו באותו ערב בביצוע ז'נין ז'נסן, והתזמורת עדת מלאכיה או שדיה. שדיה, מלשון השדים שלה; מה, צרכני פורנו חביבים, צריך לנקד לכם הכל; למרות שיש לה שדיים שדיים, היא אלוהית, שמיימת ממש. למקצב שירת ילדים החליקו הרוחות המנשבות מכיוון שדרות רוטשילד על זכוכיות דלתות הכניסה - אין לכם כרטיס ואין לכם כרטיס - וחשכת לילה שצלילים בה נשמעים ביתר דיוק - היינו ילדים היינו משחקים סבתא חושך, רק כדי למצוא זה את זה בחשכה ולגעת, ובטעות למעוד ולחבק, להניח ליד המקרה לגעת במקומות שלא היינו מותרים לגעת בהם באור. וכעת, צעיר הולך מושיט יד ונוגע, וזה נגמר בגופים ערומים לתאורת שולחן - וביום, שיש לו צבע של פרוות שפנים, מנתרת שפנה לעבודה כדי שתוכל להושיט בערב יד, ולתפוס שפן אחר. כך יוצא ששפן שגזרו נתפס בערב הוא אותו שפן שגדל איתך באותה גינה, שיחקתם יחד באותו ארגז חול, רחצתם באותה גיגית; והשפנה, שיש לה תמיד ניחוח זר, היא שפנפנה, והשפנים תמיד

שפנים. *קונצ'רטו לכינור של צ'ייקובסקי*, הצעיר עם שאר הצעירים החלו מתמקמים בפנים הפטיו, אחדים מהם בעמדת מכירת הכרטיסים, ואילו הוא בדוכן מכירת התוכניות לקונצרט עם הקופה השחורה במרכז הפטיו. על משענת כיסא פלסטיק אפור נחלה מקטורן שחור שנלקח בירושה מאביו שנפטר לפני כמה שנים עוד כשניתן הוא עצמו כירושה מאביו למדינה והיה חייל בשירות סדיר: עשה מחסומים ובדק אבטיחים של ערבים, אם אין בהם מטען חבלה, ועשה נוהל אלמנת קש. כמו אימו. ותאורת פנימו של פטיו מנוצלת, מוצללת, כאילו עוברת דרך ריבואות פרגודים, כאילו דרך סדינים לבנים מוכתמים היא עוברת; סדינים משתלשלים מטה דרך חלון מסורג מתאו של אסיר; יורדים כדי להעיד על כוונת מילוט; כאילו בין שני גופים דבוקים מיוזעים באמצע משגל נורא היא עוברת התאורה, כאילו לילות יוצאים דרכה ומתוכה, חשכה מתעבה דרכה עוברת במקום שתהא מאירה לעד, היא שולחת שליחים רכובים על סוסים אל המלך לומר שתיכנן מתקפה - *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן* - *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי*.

קדימה, אתם מפצירים - כתבת הרבה, ודבר לא אמרת, חסוך מאיתנו, הגע כבר לעיקר. איך לקרוא אותך, שואלים, אתם רוצים לקום וללכת - יש לכם דברים חשובים יותר לעשות, לכו, עשו - למספר דרכיו שלו להגיע לעיקר, וזה ניכר, כי מוזרה היא מלאכת הסיפור. *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן*: שכחתי לספר לכם איזה רמז בנוגע לצעיר שיעזור בפיתרון החידה, על שהלך לזונה באחד ממכוני הליווי, שכרטיסי הביקור שלהם זרוקים בכל רחבי העיר, אחר שהיה שיכור, ואחר שנזנח במרתף של מועדון בידי חברים שהלכו לחפש משהו לאף, ויצא משם בעד דלת בניין כבדה כי לא יכול היה עוד לחכות. אז הסתובב באותה שעת בוקר מוקדמת ברחוב המסגר, לפרקים רץ עד איבוד הנשימה, כמו בורח ממשהו, או אל משהו, לפרקים פוסע מתונות בידיעה מוחלטת ושקטה, עוצר רגע תחת פנס רחוב, לנשום, כתם גוף תוך כתם אור; וכך מריצה לעמידה במקום, עד שלבסוף נקלע לפתח מכוני ליווי. הייתם צריכים לראות את התועה הזה: משוטט, עקר מכל שליטה, ללא עכבות, שאיבד כל מצפון, כל צלם אנוש. מתוך שיכרות, או סקרנות טהורה, או רצון מוחלט, השד יודע, החליט להיכנס פנימה על שתיים, למרות שתוכו היה על ארבע. ניגשה אליו רוסייה בשנות השלושים לחייה, בשיער שחור ובשדיים גדולים, בעור לבן, דווקא נראית בריאה, והכניסה אותו לחדר קטן עם כורסת עור ואמרה לו שישב; בחוץ, על כיסא, ישב עוד אחד כמוהו, בפנים מבוהלות, חייתיות, חרמן כמוהו, או אולי חובב פרוצות מושבע, מחכה שזה יבחר מתוך חמש הבנות והוא יקבל את זכות הבחירה של ארבע הנותרות. אז הוא אמר לה שרוצה לראות עוד אחת, אז נכנסה אחת מלוכלכת, בשיער נחושת ובפנים מחוטטים, אז אמר לה שרוצה את הראשונה, בקול שליו שניסה לשוות לעצמו. לא אכנס ליותר מידי פרטים, או לשיחה שהתנהלה עם הזונה, שהייתה ארוכה יותר מהמשכב עצמו, אך לא בלתי מעניינת. אמרה לו: אתה נראה פחות או יותר נאה,

עדין, גם הזין שלך בסדר, אין אף אחת שמחכה לך? והוא לא ענה, רק שאל אם היא קוראת ספרות רוסית - ענתה לו בזלזול, כבר קראתי הכל, מותק. היא שאלה במבטא, כשהם יושבים ערומים זו מול זה, אם הוא דפוק, או משו כזה, והוא ענה לה רפה וחיוור, שמאוד. ואמרה לו שבפעם הבאה יבוא בתחילת ערב, לפני בילוי, ואחר כך ישתה, לא לפני - חבל, אתם באים שיכורים, גומרים מהר, ומחר מרגישים דע. הוא לא ענה, כבר מוכן היה לוותר על הכל, חייו נראו כמו ברכת שלום למכר רחוק, עובר אורח, העולה על הסיפון אל יבשת אחרת, לא נודעה, ממנה גם הגיח לקצרה. הצעיר שלנו, חשש גדול לחייו, חודשיים ימים יחשוש הוא לחייו, ולמערכת החיסון, שיקום ויתקומם על חיים שנלקחים - המלך הולך למות. מתי הרגשת לראשונה את אימת המוות. כן, את: אחרי שאמא שלי מתה. סליחה, לא ידעתי. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן - קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, ואיזו יצירה של ברהמס. כל הפטיו רוחש כמו שלולית במעבי חורשה; חיים זעירים וחסרי חשיבות, אורגניזמים באורגניזמים, בהתרוצצותם חסרת הפטר מכים ברגליים דקות במי-מים בוציים: מאבטחים מחלקים עמדות ובודקים מכשירי קשר, מרחיקים אדם מקשר; כרטיסניות עולות על מדיהן, נראות אבודות ותועות בתוך המדים השחורים, נועצות מחושיהן בצעיר; מלך מודח מלילות העיר, נרקיס שכופף ראשו אל השלולית וראה עצמו כאינספור בקטריות מפורדות ומטומאות. תעז אחת לצאת מחיי שלולית ולדבר איתו, רוסייה צעירה, תשאל אותו על הספר שקורא ויענה לה ותענה לו ותחזור לשאר הכרטיסניות; וכרסו ריקה, וריק הוא מכל עניין ברוסייה. יחשוב על הלילה המתעבה בחוש, מעבר לחורשה, ועל הנשים שחשק בן מתהדקות בתחוננים, יושבות צמוד לירכיים של גברים אחרים, שהם לא הוא, יחשוב על יצירתו שצריך לכתוב, דווקא עכשיו, יחשוב על חייו שהיו ברורים עד שהתעמק בהם, שכמו אופק החלו נכנסים תחת ערפל, תחת דוק של נסתרות, לא בהכרח נעימה, אלא כזו המגרדת כמו נגע דמיני על העור, שרוצים להיפטר ולגלות את שתחתיו, למצוא כיוון, או פשר, לכן מגרדים ומגרדים, והנגע שלא היה קיים מלכתחילה נשאר ונכנס עמוק יותר, מתסכל יותר; ואיפה יהיה גבול הגירוד לאחר העור ולאחר הבשר ולאחר העצם, אולי הנפש? אבל הנפש אינה מגרדת; היא ענק רדום בתוך רכס הר, שאינסוף מפריד בינו לבין העולם; ואל הנפש צריך לגשת אחרת - כמו מלצר הנושא על ידיו ציפורים - אולם כבר זמן מה מאז שהחל מפחית בחשיבותה, חשב שאולי ישנם רק עור וכפות ידיים ואולי הנפש היא עונש על פשע שלא ביצענו. או משו כזה. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. המנצח... ומה עם הנגנים, שואלים? מה איתם, אתם שוכחים שהם הדגמה לשאלה בהתחלה; מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. לפתע העניין, נפתח התיאבון, מבקשים להפוך אותי למספר בכוח - אבל אני לא מספר, אני מדגים. אתם מתעקשים, מה עם הנגנים; הכרחי לדבר על הנגנים, אתם טוענים. טוב, אז יהיו גם נגנים, מחוץ לז'נין

$$\frac{18}{88}$$

$$\frac{19}{88}$$

הווירטואוזית, הפעם הצדק עימכם. בחדרים מסתעפים ממסדרונות ארוכים מכוונים הנגנים את כליהם, בזריזות מתמרדת יוצאים הממזרים מכיוון - הנפש יוצאת מכיוון - הגוף יוצא מכיוון - החיים יוצאים מכיוון - הכלים יוצאים מכיוון - הכיוון יוצא מכיוון - איך חוזרים לכיוון - מה היה הכיוון - כיוון למה, שאל הצעיר את עצמו - ואתם רוצים לענות לצעיר, למרות שזאת שאלה רטורית. כן, אתה: אפשר ללכת לטיפול; אך האם אתה מספיק מעניין כדי שמישהו יטפל בך גם בלי כסף? כן, את: למצוא דמות אב חדשה זה לא פיתרון לכל. המנצח... אתם רוצים לשמוע עוד על הנגנים, לא הספיק לכם. אין לי מה לומר עליהם יותר, זו האמת; אבל על המנצח... יכולתי בעצמי להיות מנצח; גם הצעיר חשב זאת עכשיו (אבל מנצח יש רק אחד, הוא או אני!) כשהחל במכירת התוכניות לזקנים שהציפו במשב ריח רע את פנים הפטיו, ריח בשמים מותזים בחדרים עם אגרטלים המצמיחים שושנים מפלסטיק, מיץ בשמים נתקע בין קמטים נשאר שם כמו מים עומדים. לרוסיות ולזקנים יש אותו טעם בבשמים. הוא חשב על ז'נין, וביקש לנצח על תזמורת, על קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, כאן, הערב - בהיכל התרבות, וז'נין תנגן לידו, בקרבה כזו, עד שקשת כינור תיגע לו במקל ניצוח. לו רק יכול היה להיכנס לקונצרט ולראות אותה מנגנת (איך, איך הוא מפספס אותה את הווירטואוזית שלו צובטת הכינורות, ובשביל מה, בשביל למכור לזקנים העבשים האלה - שחיהם נדמים רוחשים יותר משלו, חיים אמיצים של פנאי ועניין - תוכניות, והם שלא רק גוזלים ממנו את החיים הגדושים הסנטימנטליים המרגשים שעל צעיר כמוהו לחיות, אלא גם בידיהם המקומטות מרופטות חוטפים ממנו את ז'נין עצמה; איך, איך הם מושכים בו מתעמרים בו מזלזלים בו מרסקים אותו מכים אותו ונותנים בו סימנים כחולים ושחורים.) גם אז היה בא לידי סיפוק, אם לא בזמן קונצרט אז בחדר דירה, או בשירותים של אחד מבתי הקפה בסביבה, או בחצר של איזה בניין ברחוב הנביאים, מאונן היה אז את חייו. שיצאו ממנו חיים בלבן כי נכנסו בו חיים בשחור. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. אתם דווקא אוהבים את הסבים והסתבות שלכם, לא מוכנים שיכתבו עליהם דברים כאלה, הם גיבורים אתם טוענים, חיות שואה נכחדות, וכשהייתם קטנים היו מביאים לכם שוקולדים, וסיפרו לכם סיפורים מעניינים יותר - אז לא תחרות, לי אין שוקולדים. סבאוסבתא של המספר לא הגיעו משם, ומלאכת הסיפור משעממת לו, אבל למד כאילו הגיע משם בעצמו, ולמד לעשות עניין מסיפורים של אחרים, ולהראות כאילו זה הבית שלו, אליו גם הוא רוצה לחזור, מה גם שכל הסופרים הנערצים עליו מהאזורים האלו. בסדר, בסדר, אנסח זאת אחרת: האולם מהודר - הקשישים מהודרים גם - אך ישראלים, כך שאינם יכולים להיות לגמרי מהודרים. בזוגות החלו מציינים המיועדים למיתה את הפטיו; יש וזקן מובל בכיסא גלגלים פנימה עם הפיליפין שלו, יש וקשישה מקוששת יד קשישה, כמו בקבוק משקה קל שהושאר פתוח, וכל הגזים בורחים, כך גם היכל הקונצרטים, לכאן הם

באים, הגזים הגוססים שלנו; אם היו נשמות לאנשים, יכולת לדמיין איך הן על בלימה, תלויות, מחכות בסבלנות להתעופף מן הגוף למשמע התו הנכון - נשמות רגישות, שבה לבכות: תעופפה הנשמות כבר, שיוכל הצעיר שלנו לצאת לענייניו, אל הרחוב, למחות עם אלפי הצעירים האחרים שהחלו פוקדים את כיכר הבימה לקראת הצעדה. חשב שככל שאנו מתכוונים לאהוב את היחיד, כך אנחנו שונאים את ההמון - אנחנו נכנסים להמון כדי לדלות מתוכו את היחיד, ולא נחזור להמון יותר - רצה לאהוב, אז רצה - לא רץ על זה, ישב על זה, בקושי, מול התוכניות, ועשה לעצמו מהומות בראש, במקום לנהום שם, בחוץ, ברחובות; מחוץ לדלתות הכניסה, שם דגלים אדומים מקריבים עצמם לרוח, וכל מכריו שם, בחולצות אדומות, וכאן צחנת מיתה; רוצה להיות איתם עכשיו, לצעוק ולחבוק אותם. לא יספיק, הם כבר צועדים, אולי יצטרף אליהם אחר כך; והזקנים חולפים על פניו לכיוון האולם. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. מחליקים החיים כולם על הבריכה שבכיכר הבימה; מחליקים ובורחים מכאן; מחליקים ונסים מכאן; גם מחיר כרטיס מבריא אותם, לא חולקים איתם, אל השדרות, אל הסתעפויות הרחובות, אל כיוון הים. הדברים כבר מתחילים להתבהר: כמו אור שחר, מתחיל בהססנות, אחר כך נועז, זרע שנשפך על חזה אישה - משקיף את החזה, מנצץ אותו, ואישה עומדת באור שחר, והאור על חזה מנצץ, ושדיים של אישה נמתחים, אין צל כלל, כמו הכיכר עצמה לבנה ושקופה, נספג הזרע בעור והאור מנצץ; היא תצלם את חזה, את החלק השטוח שבין השדיים לגומחת הגרון, והזרע שיכול היה להביא לעיניים תכולות, ילד/ה עם עיניים תכולות, הופך לאפשרות של תמונה במוזיאון, לא לגעת, לא אדם. החשש הוא לא שהידיים יכתימו את יצירת האמנות, אלא שיצירת האמנות תכתים את הידיים. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. מתחיל קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, מחיאות כפיים וכו' וכו', איש לא מת בסיפור הזה, איש-איש בביתו ימות, בבית החולים, בשלו - אנשים יודעים לחכות לרגעיהם האחרונים; אינם עושים בפומבי את מותם, כמו שיעול טורדני העומד במעלה הגרון, מחכה בסבלנות להפסקה בין המערכות, כך גם המוות; הוא אינו נעשה בפומבי, מחכה לזמן הנכון; שהגוף יקרוס, שמערכות העצבים תפסקנה, שהלב ידום; ואולי בשל כך ההתאבדויות כה מרתקות: האופן בו נעשות בציבור, האופן בו מוות מגיח באלימות, ללא רסן. איש לא ימות הערב, לא לפי טבעו ולא בדרך התקוממות על החיים וכזבם, לא כאן, בביתם אולי, אין לדעת, בהיכל הזה לא. הגסיסה מתרגשת אצל הזקן כמו אצל הצעיר - השיעולים עדי, תחושת ההחמצה, אימת הכישלון כמו שיעול תקוע בגרון. לאן אתה הולך? אתה יוצא מההיכל אל הכיכר; אל השממה הכחולה הנפרשת, מסביבך מתנוצצים אורות בית הקפה, התיאטרון השדרות המכוניות, אולי מפנסי מכונית בה יושבת ז'נין עצמה, ולצידה נרתיק הכינור - אולי אישה אחרת, אך גם ז'נין לא מעניינת אותך כעת; לא כינורות, לא דבר, עיף. אתה עומד שם לכמה רגעים, כחסר עניין, לאחר השתהות קלה אתה צועד אל הבריכה, המים מגיעים מעט תחת גובה הברכיים; אתה עומד שם בבריכה הדקה הזו כפי שעומדים במעלה גרם מדרגות נעות, וצולל.

רעואל שועלי

α

אל תקח מה שלא תוכל לקחת
את היצור יש לקחת, כמוֹבן, אל קצה היער
עורבא, קוראים לו, והוא מת מזמן מהכשת נחש. אבל לך יש עוד זמן
בינתיים על מכל אחד יש לקחת את היצור לקצה היער
בשביל לחזור יש לקחת מכל נוסף
ובכך להערים על משקל השנדר, הנהג והיער
ולכן יתכן שיש לקחת עוד מכל אחד
הנטיעה לא קצרה. השיחים זרדים
האבנים גוססות בגלגלים
והיער, בצמו המיעד לחזרתו, נחג חג הנהגים בנהיגת עצים סביב היער
הנהגים לא באים. היצור ביער כמוֹבן
הוא עורבא ואין בו עוד זמן

$$\frac{23}{88}$$

רעואל שועלי

מוביל, מיסיסיפי

מוביל, מיסיסיפי. איני יודע איך אני יודע
אחד מיסיסיפי, הזמן עבר היטב, איני יודע איך אני יודע
איך יודע מוביל לידע
איך יודע מיסיסיפי
איך יודע מוביל להפליג במיסיסיפי המאט עד שם אני יודע
איני יודע באמת
אמת, איני יודע איך פועל המיסיסיפי ופוך דוקא במוביל
שיודע לקבל
באחד מטען רציף
מוביל, מיסיסיפי

[אם כך ובקול אחר, מפנה יותר]

מוביל רציף למיסיסיפי
גש נהרה מיסיסיפי
מים שק רציף
שם לוחש
איני יודע איך
אין גבול בין מוביל, מיסיסיפי

$$\frac{22}{88}$$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

מסבת המשתף בעולמות
מוצדת לעלילות מפתלות כל כך
בהכרח
עד שלאורחים מפות-יחסים
לבסוס החלטות
אף לאור
ההשתפפות העקרונות
לאור
ההתכה הגרעינית מפני השמש
על פנינו
אנו קוראים:
קומי אמה ביולוגית
יונקים חוששים באונקולוגית
בביתו המניקות
מסבת חיים
מסבת חיות
המשתף בעולמות

pasáž
通路
passage. allenby 94

אני רכיבים טבעיים בלבד
את רכיבים טבעיים בלבד?

מכוכבים טבעיים
מכוכבים טבעיים לבד

אני מאה אחוז טבעי
את מאה אחוז טבעי?

תשבעי
תשבעי

והחידקים הפרוביוטיים בעדי
החידקים הפרוביוטיים בעדך?

אז אני נגדם
מעכשו בדם:

מתכון חדש
בטחה מנצחת

27
88

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

בַּחֲרֵף הַקֶּשֶׁה
 זָה עֲשָׂרִים שָׁנָה
 וַיֵּשׁ אֶחָד כָּזָה
 בְּעֶרְךָ כָּל שָׁנָה
 אֶתָּה רוֹאָה
 בְּנֵי אָדָם עֲמוּדִים
 בְּנֵי אָדָם עַל עֲמוּדִים
 בְּנֵי אָדָם בְּנִידוּת
 נִיָּדִים בְּחֵרוּף
 עוֹבְדִים אֶתָּה רוֹאָה
 אִין שְׁבִיתָה
 אִין שְׁבִת
 אִין שְׁלוֹם
 וַעֲץ נוֹפֵל
 אָבֵל בְּנֵי אָדָם לֹא
 יוֹרְדִים מֵהָעֵץ לֹא
 יוֹרְדִים מֵהָאָרֶץ לֹא
 יוֹרְדִים מִפְּדוּר הָאָרֶץ
 גַּם לֹא
 בַּחֲרֵף הַקֶּשֶׁה
 זָה עֲשָׂרִים שָׁנָה
 וַיֵּשׁ אֶחָד כָּזָה
 כָּל שָׁנָה
 אֶתָּה רוֹאָה
 בְּנֵי אָדָם
 עוֹמְדִים בְּזָה
 אֶתָּה רוֹאָה
 בְּנֵי אָדָם
 מֵה אֶתָּה לֹא רוֹאָה
 אֶתָּה לֹא רוֹאָה
 קְפוּדִים
 קְפוּדִים אֶתָּה לֹא רוֹאָה
 קְפוּדִים אִיפֵה
 אִיפֵה יוֹנָה אִיפֵה עוֹרֵב
 זָבוּב אֶחָד
 לְרִפּוּאָה לְמַח
 כָּלֵב אֶתָּה לֹא רוֹאָה

$\frac{29}{88}$

$\frac{28}{88}$

שׁוֹמֵעַ נִי שׁוֹמֵעַ
 שְׂיָרָה
 אִי אוֹמֶרֶת זָה גִנְנָת
 נִי אוֹמֶר מְפַגְרֶת
 אִי אוֹמֶרֶת מִי, אֲנִי
 נִי אוֹמֶר לֹא, הַגִּנְנָת
 אוֹ שְׁנֵי שׁוֹמֵעַ
 חֲרִיקָה
 וְאִי אוֹמֶרֶת זָה גִלְגֵּלֶת
 וְנִי אוֹמֶר זָה דִלְקֶת
 מְפַרְקִים נוֹיָנִית
 בְּבִרְךָ נֶאֱקָה
 כִּי שׁוֹמֵעַ נִי שׁוֹמֵעַ
 אֲמַבּוּלָנֶס
 אִי אוֹמֶרֶת זָה
 אֲמַבּוּלָנֶס
 דּוֹפְלָר דּוֹפְלָר דּוֹפְלָר
 נִי אוֹמֶר זָה הַ
 אֲמַבּוּלָנֶס
 דּוֹפְלָר דּוֹפְלָר דּוֹפְלָר דּוֹפְלָר
 וְהַמְנַחֵם קוֹף
 עִם מַחַט בָּא
 שְׁתַּרְגִּישׁ
 שְׁפַעֵם אַחַת תַּרְגִּישׁ
 מָה שְׁנֵי מַרְגִּישׁ
 שׁוֹמֵעַ שְׁתַּרְגִּישׁ
 מָה שְׁנֵי מַרְגִּישׁ
 כְּשֵׁנִי שׁוֹמֵעַ רוֹאָה מַרְגִּישׁ
 מִין
 וְנִי לֹא יוֹדֵעַ
 אִם זָה
 אֲנַחְנוּ
 אוֹ מָה
 שְׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים

אל הישוב!
בין המפעלים והמוסדות התרבותיים שקמו
בישראל בעשרות השנים האחרונות, יחשב תמיד

"הנסיך הקטן"

לאחד ממפעלי התחייה, לאחד מנכסי התרבות הראשוניים החשובים והיקרים ביותר לכל אדם בישראל. "הנסיך הקטן" אינו מקום תיאטרלי סתם, אלא ביטוי נמרץ ועז, של געגועי העם ליופי, לחזון ופאתוס האומנותי הישראלי שהיה חבוי בעמקי נשמת האומה במשך ימי גלותה ובא לידי גילוי עליון במקום זה.

אחרי שנות התהוות, לבטים, מלחמת קיום ומאמצים, אחרי שנות נדודים בתפוצות הגולה, בא "הנסיך הקטן" להשתקע ברחוב המלך ג'ורג' אשר שימש לו כוכב מדריך עם ראשית צעדיו בעיר הגדולה.

כל אחד בישוב יודע ומעריך מה היה לנו "הנסיך הקטן" במשך ימי שהותו בארץ. קשה לנו לתאר עכשיו את חיינו התרבותיים בארץ בלי "הנסיך הקטן". בכפר ובעיר, בקבוצה ובמושב, מקבלים כולם את פני "הנסיך הקטן" בשמחה ובחיבה.

הישוב כולו מוזמן לחגוג עימנו את חנוכת ביתנו החדש
אשר ברחוב המלך ג'ורג'; מספר 19

הזאב את כלבי הבית המנומנמים

דניאל באומגרטרן

(הוראות הפעלה למתלהם)

הזאב את כלבי הבית המנומנמים
לשף והזכר להם את שרשיהם, את ניביהם
פחה את דמיונם
מלא את נחיריהם
דגדג את בלוטות הרק
קבץ אותם פעדת מעריצים
הגבה עצמך
הזכר את מלות הלחש
זקר את להטם
ובאחת
בפלט המצלמות
שחרר את המוסרות
שחרר את המוסרות!
שגר ושכח:
טילי-אדם
יעוטו לבדם למטרותם,
סגר את חלונך השלם
התמתק בספריות המתפוצצות
התרוח על ספתך הנקיה
- כל שערות פלגך פבר התנדפו ברחובות

- סרטי חלל בסינמטקים
- תערוכת צילומי חלל
- פעילות למשפחות במרכזי חלל ברחבי הארץ
- תצפיות במצפה כוכבים ברחבי הארץ
- צ'ט עם אסטרונאוט
- שידור ישיר מכינוס החלל הבינלאומי ע"ש אילן רמון

סוכנות החלל הישראלית,
 משרד המדע, הטכנולוגיה והחלל
 מזמינים אתכם לאירועי

שבוע החלל הישראלי

26 בינואר - 1 בפברואר 2014

ח ל ל כ ח ו ל ב ן

האירועים לציון 11 שנה לאסטרונאוט
 הישראלי הראשון אילן רמון ז"ל

הצטרפו אלינו בפייסבוק:
facebook.com/IsraelSpaceAgency

פרטים מלאים באתר סוכנות החלל הישראלית
most.gov.il/SLH/spaceweek

החיים לנפשם. החוק, לכל היותר, מבטיח תנאי חיים ושוק נאותים.

←-- מה שנעדר היום באופן מחשיד מהזירה הפוליטית הוא הרעיון העתיק בדבר כיוון החיים הביולוגיים לקראת טוב קולקטיבי. בשביל לעורר את הרעיון הזה מחדש, אנו קודם כל זקוקים למושג חדש של חיים, מושג שאינו נשלט על ידי חוק הסופיות. החיים הללו צריכים להיות מובנים, לפיכך, כאינסופיים.

←-- הריבונות המודרנית מתייחסת באופן פרדוקסלי אל חיי הנשלטים: החיים הם מה שנלכד בחוק דרך הקאתם החוצה, מה שמוטבל לסדר המשפטי מבלי להיות שפיט בעצמו, כהפקר המועד למוות. לחוק החיים הזה הפילוסוף ג'ורג'יו אגמבן קורא "הומו סאקר", ישות משפטית שהוא מחלץ מהחוק הרומי. הומו סאקר הוא מי שהורשע בביצוע פשע, אך במקום להענישו באמצעות סמכות שלטונית מתירים את דמו: הוא מוכרז כמי שאסור להקריבו כקורבן לאלים, אבל מותר להורגו בלי להיענש. המונח "סאקר" מציין את ההפקרה הכפולה - הן מתחומו

$\frac{35}{88}$

$\frac{34}{88}$

אלמוות מחשבות

שיר חכם

←-- כל מה שחי מוסדר על ידי חוקים. חוקים הם לא רק חוקי המדינה, המשפט, הטבע או הלשון, אלא מה שקובע באופן כללי את מה שאפשרי ובלתי אפשרי במערכת ישים מסוימת. חוק, אם כן, הוא צורת יחס יסודית אל החיים. הוא קובע את אופי המגע המותר של חיים בחיים ושל כוח בחיים, מגן על החיים וקובע את גבולות נוכחותם ופעולתם. ואילו חיים הם כל מה שמתפתח, משתוקק, מועד לסבל ומאויים - וגם כל מה שחוק עלול לחסל ולעוות או לטפח ולדרבן.

←-- את מושג החיים הרווח היום מסדיר חוק הסופיות: מחזוריות וחזרה, אותם מנגנונים ששולטים גם בשוק הגלובלי וגם בחיים הביולוגיים. וכפי שהקפיטליזם משאיר את השוק לנפשו, כך הפוליטיקה המודרנית מפקירה את

של החוק הדתי והן מתחומו של המשפט הארצי.

←-- אגמבן מאתר את הרגע שבו ההפקרה הפכה ליחס הפוליטי המכריע כלפי החיים ביוון הקלאסית, ובמובהק אצל אריסטו, שמבדיל בין Zoe - הכוח הצמחי, ל-Bios - החיים הפוליטיים. ביוון העתיקה החיים הביולוגיים הוקאו מהספירה הפוליטית, ונתחמו במשק הבית שעל הישרדותו היה אמון אב הבית. בעת המודרנית, לעומת זאת, אותם חיים ביולוגיים הופכים להיות מושאו העיקרי של החוק, ואילו כל שאר אופני החיים נתחמים במשק הבית. שיאו של תהליך זה בהצהרת זכויות האדם והאזרח מ-1789, שהכריזה על אותם חיים ביולוגיים (Nascare) כעל נשאים של זכויות ("כל בני האדם נולדים ונשארים בני חורין ושווי זכויות") והפכה בכך את הנולדות לתנאי המינימלי לכניסה לסדר הפוליטי החדש - הלאום (Nation), מושג שנושא דמיון אטימולוגי ל-Nascare).

←-- במילים אחרות, בפוליטיקה המודרנית הביולוגיה זוכה לבכורה על כל שאר אופני החיים. את פונקציות החיים יש להאריך או לקצר, לפתח או לרסן, לקדש או לתקוף - אבל לחיים עצמם יש

להניח. המטרה הסופית, הנחת העבודה והתמצית של המשטרים הביופוליטיים הן חיים נטולי תודעה, מוות מחשבתי בתוך חיים ביולוגיים.

←-- כמובן, האידיאולוגיה הנאצית היא הביטוי המובהק ביותר של הפשטת החיים הביולוגיים מכל אופני החיים האחרים. אבל צורות חדשות ובלתי צפויות של תנטופוליטיקה מתרגשות עלינו כל העת. מלבד המוזלמן, דוגמא קיצונית נוספת לניהול הביופוליטי של החיים היא הניאו-מורט, שמוחזק בחיים בעת מוות מוחי, שיש להבינו, כפשוטו, כצורה חדשה של מוות. גם הארכת חיים רדיקלית באמצעים טכנולוגיים - זו שהטרנסהומניסטים קוראים לה וחסידי הסינגולריות מצפים לה - אינה יכולה להיות מובנת אלא כצורה חדשה של חתימת הריבון בחיים ולא כביטול גמור של המוות, כמחזור חיים ארוך יותר ולא כקריאת כיוון.

←-- כדי להיחלץ מהביופוליטיקה, עלינו לחשוב מחוץ לפרדוקס הריבוני של ההפקרה, מחוץ למכונה שמפרידה חיים ביולוגיים משאר אופני החיים ומחוץ לפנקסי החיים והמוות של הריבון. בשביל זה אנו זקוקים לדיאלקטיקה

חדשה של המושגים "חיים" ו"מוות". המניפסט הפואטי של הבה להבא - "שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו" - הוא התחלה של מחשבה על צורת חיים פוליטית שלא מאפשרת יותר להפקיר חיים. רק מושג חדש של חיים שלא מפריד עוד בין עצם קיום לאופן קיום יאפשר חיים שלכוח על החיים אין לגביהם שום כוח.

←-- אם דינה של כל ביופוליטיקה להגדיר אזור שבו המוות מיוצר בתוך החיים, עלינו להגדיר אזור של חיים מחוץ למוות. באזור הזה המוות הוא לא אירוע עתידי שבו מתמצות כל אפשרויותינו, כך שההוויה האנושית כבר אינה "היות לקראת המוות", כפי שטען היידגר, או "אוסף התפקודים שמתנגדים למוות", כפי שטען רופא המאה ה-18 חווייר ביעה. ההוויה האנושית החדשה חייבת להופיע בתור אזור שבו כל התפקודים של החיים הביולוגיים מושהים ומוכרזת צורת החיים החדשה, שראוי להיאבק עליה.

←-- בפרק הנקרא "אדם: חיה שורדת או סינגולריות נצחית?" בספרו "אתיקה", הפילוסוף אלן בדיו מסביר שדווקא האתיקה של זכויות

האדם היא שמייצרת את החיה האנושית כקורבן. היא מבקשת שנצלח את מחזור חיינו "ללא פגע", בדומה לצו הקפיטליזם המורה לנו למצות את רווחינו "ללא רעיון".

←-- להגדרה הקורבנית של נשא הזכויות המולדות אין שום קשר לטוב, אלא למה שהוגדר אפריורית כרוע היחיד - המוות. לפיכך, אם יש בכלל "זכויות אדם", לא צריך להבינן יותר כזכות החיים לא למות או לא להתענות, אלא כזכות החיים לעוד ועוד חיים, כזכויותיו של בן האלמוות, המזדככות בזכות עצמן ומזוכות מעבר לקונטינגנטיות הארעית של הסבל. את הפוטנציאל לאלמוות אפשר לזהות בפשטות כיכולת האנושית לחשוב עד תום כל סיטואציה, להוציא את כולה מן הכלל, לחלץ ממנה רקמה של אמיתות.

←-- אמת היא רגע שבו הסיטואציה לא מצליחה לייצר את המובן שהיא כל הזמן חותרת אליו, שבו כל הכללים המסדירים אותה מושהים מתוקפם. זהו הרגע שבו היידן, חלוץ הזרם הקלאסי במוסיקה, מופיע בסיטואציה הבארוקית. אמת, אם כן, היא החדרה של הבדל

במה שמבקש להעניק מצג שווא של זהות עצמית, או ההגדרה הבלתי אפשרית של החדש במונחי הישן.

←-- אם מוות בהגדרתו הרגילה הוא אי קיום, אז את אי הקיום של הדבר החדש אפשר לכנות מעתה מוות - מוות שמקבל עתה את אותה משמעות של עודפות של חיים, של יותר חיים מהחיים שכבר יש לנו, של אפשרות חדשה שעודפת ומייתרת את כל הקיימות. המוות במובן הישן שלו כתום כל האפשרויות יכול להיות מובן מעתה כהשבתה: כהפסקת פנקסנות החיים והמוות של הכלל הישן, כהשבתת המחשבות הישנות כולן. במונחים ביופוליטיים, עלינו "לתת להן למות".

←-- בן האלמוות, בסופו של דבר, אינו אלא מי שמכריז על כלל המחשבות והחוקים כולם כעל בטלים, על כך שהכלל עצמו מוציא את הריבונות שמסדירה אותו מן הכלל. במצב כזה החוק לא מוציא יותר מן הכלל את החיים, אלא החיים מכריזים על החוק כעל מחוץ לעצמו, כעל לא סביר, כעל פתוח לדיון אינסופי.

אבנר עמית

13

הלהקה גדלה
 ויש מי שדואה
 ויש מי שדואג
 למחשבים מאחור

הלהקה גדלה
 ויש מי שגלחם על אכל
 ויש מי שגלחם על אור

$\frac{43}{88}$

$\frac{42}{88}$

אבנר עמית

()

מעבר לבטון
 גרם מלא
 מזכיר שיט
 מעבר לבטון

אבנר עמית

352

לישון ביחד
 בחורף

לישון ביחד
 פה לערף

אבנר עמית

()

אני סובל
 או אני חובל

אני קים
 או אני בים

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

ג'רמי פוגל

אלוהים

ראיתי את ידי האלהים בעיני האלהים ברקבת התחתית בפריז
 הבנתי שהכל קורה תמיד ברקבת התחתית בפריז
 חפיתי לאלהים ולרקבת התחתית בפריז
 נבלעתי אל תוף אלהים ואל תוף הרקבת התחתית של פריז
 אלהים הוא הרקבת התחתית בפריז

ועכשו, אלהים, ועכשו

כל מה שאני כותב הוא תפלה
 כל מה שאני אומר הוא תפלה
 כל מה שאני עושה הוא תפלה

פי אני לך זונה

וחיי הם תפלה

תפלה אחת גדולה $\frac{45}{88}$

$\frac{44}{88}$

בסין ראיתי שדות של ארז
 עוד ועוד ועוד שדות ארז
 אינסוף של שדות ארז

לא מספיק שדות ארז
 רוצה עוד ועוד שדות ארז

אלהים הוא שדה ארז

ואני בן אדם
 ואינסוף שדות ארז
 שדות ארז שראיתי וחזיתי
 אני אללה הוא אכבר
 אללה ואכבר ואינסוף שדות ארז

ואני רואה את האור שאת מקרינה על רחוב יהודה הלוי
 שכינה שכינה שכינה
 כן, אני רואה את האור שאת מקרינה על רחוב יהודה הלוי
 שכינה שכינה שכינה

אללה ואכבר הוא שדה של ארז
 והתחנה המרכזית היא בית המקדש

התחנה המרכזית
 היא בית המקדש
 התחנה המרכזית
 היא אלהים

אלהים הוא התחנה המרכזית ושדות ארז

עמנואל לוי

אני המשיח

משמים נשלחתי ובפי הבשורה
גאלה לך הבאתי מאבי הנורא
אני המשיח, זה סוף העולם
אני המשיח, אבטל את כלם

אבטל את הילדים, ואת הקשישים
אשאיר רק אותך מכל הנשים
אבטל את הדוסים ואת הערבים
ואותיר רק אותנו נאהבים

אבטל את השוואה, ואת היטלר נשכח
מי צריך את אוטויון כשיש לי אוטו
אני המשיח מחולל הנסים
אני המשיח מי רוצה פכטיסים

47
88

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

האימפריה המדודה והריתמית של הישגים וכיבושים כמותיים

גבריאל מוקד

לודו אבידן

האימפריה המדודה והריתמית של הישגים וכיבושים כמותיים, המסומנים לעיתים בבהירות על פני אבני שפה מודפסות לעין שמש ותועפות קילומטרים של נייר מתגלגל, תבעה בלי הרף צורות העגלה ורישום מְשֻׁלָּה, אישור לרכישות אחוזים בלב מאפליה. צבעוניים בחושך זרמו פנים קרועים; אך בהירות לאור יום בלטו רגליים נכנעות ורכות של נערת שער, בין ריחות בנזין, גריל ורחש מיזוגי-אוויר של בנייני זכוכית ומלט ביום חם וכביש נמס, אברים מזדווגים על רקע מודעת פרסומת, רשם-קול על חלומות מין וגדולה של משורר אומלל, תאוות שגיאות מין בחלל בשידור טלוויזיה מקצה מערכת השמש עד קֶצֶה, אדמירל לוויינים ונערות גמישות ומעריצות תחת קרני שמש. האימפריה הריתמית והמדודה של הישגים וכיבושים כמותיים על פני אבני שפה מודפסות ותועפות קילומטרים של נייר מתגלגל תבעה בלי הרף צורות העפלה וסימון מְשֻׁלָּה, אישור לאחוזים על פני מאפליה. על אף השקיעה המתמדת והרכה החזיקה עדיין היד הרועדת בטבלאות סיכומים, לוחות מדד של הישג כמותי, אשר ריחפו יחד עימה, מול העיניים, על סף התהום ונגררו לתוכה במיידיות מטעה ומרגיעה, כאילו גם שם יש שחר לדיוקי סימון של יכולת להגיע, למשל, ל-137, ולא לרדת ממנו ל-134, מפאת הצניחה החלומית. גם תוך צניחה חלומית בחלל אפל או בחלל בהיר וצבעוני, במירווח שומם או במירווח הומה, הזיזה היד הנזהרת את מתגי המתכת הקטנים על מדדי בוחן ארעיים של רצון ויכולת. שטרות נייר ועיגולי מתכת נערמו על דלפקי עץ ממורט לפני האשנבים הקטנים, המסורגים והמוארים, של הקופות, שהוקמו בכל פינה מתוך שפע נדיר ואינפלציה של רצונות המרה. אמנם איש לא הזכיר את הזירוז. על כך לא דיבר איש; אלא לכל היותר על מניעת עיכובים. אבל הצורה הראשונית של התבנית תבעה את הגשמתה המעשית. כך התעוררנו פתע לעיתים תוך ריצה חפוזה על פני עמודים, הצבת אבני שפה מודפסות בעליל וגלילת קילומטרים של נייר מתגלגל לאורך הדרכים, חניגת קלמרים וקלף, יריעות מתמשכות של ציוני קווים וסימונים לראשי בקר ולעדרי געגועים, לְמָה שגרשם כבר וְלָמָה שלא נרשם עדיין, היחס ביניהם, היקפי מפות, נתונים טופוגרפיים ושרטוטים בדיו ירוקה, אדומה וסגולה, דפדפות גרפיות קטנות, צבעוניות ונקיות למישעי, נודפות ריח דפוס טרי, פרוספקטים של התקדמות קווית ומזנקת, לוגריתמים של עקומות שיבה, מדדי נפח מוחלט ונפח יחסי של דגמים רצוניים לגמרי, יכולת התעלמות מחלל הומה, צניחה

$$\frac{49}{88}$$

$$\frac{48}{88}$$

ניסיונית וניסיונות צניחה, היחס ביניהם, חתך הזהב של היכולת, רישום מיספרי של ניצוצות היהלום הגדול, שנתמקדו בו לפי שעה יחסי הקליטה והחומר הנקלט. על כל אלה דיבר המשורר הבודד וניסה לספור אותם בין חושך לחושך. מידת רישומם נחשבה לו בוודאי להישג כמותי גדול, הניתן מצידו לרישום ולמדידה. בין מדידה למדידה תמיד משהו נודע לו, לפעמים בגלל המדידות ולפעמים בגללו. אם הַשְׁאָרְת העקבות על הסלעים נחשבה לו להישג ממשי, חויבה תנועה אחרת לגמרי מאשר במיקרים שהישג הבנה ממשי נחשב כהישג ממשי, לרבות אינטגרציה של זרימה, מבלי לדבר על יצירת שדות כוח קטנים בחלל עד מות. אולם הכל היה כאן מופרך ומסובך. רק על דברים מעטים ניתן לומר כאן בקול צרוד ותקיף: רק כך, רק כך. רק שמץ מהקביעות היה באמת מבורך. למשל, שדות כוח קטנים בחלל הומה: יצירתם היתה בוודאי רחוקה מהישג ממשי. אבל בתנאים מסוימים ומוגדרים היטב, כל אחד מבין, דעת לנבון נקל, כי שדות כוח קטנים בחלל עד מות, לא היו ראויים, כאות, לגיבוי כזה. מי יכול להפריד באמת עד הסוף בינם ובין רישום עקבות בסלעים? איך ניתן הרישום לביצוע בלי יצירת יחידות רישום קטנות, אשר כל אחת מהן פעלה כשדה כוח בזעיר אנפין? אפילו אוסף חומרי הרישום, עידוד ידידים קרובים לסייע לפעולות מיתקן הרישום הניסיוני, הקמת המעבדות, וכיוצא בהם סעיפי היסוד, הקרינו על סביבותם כוח בל ייאמן, שגם בהיותו, אולי, קטן בהשוואה לסביבה, היה גדול מידי בהשוואה לרצון המוקפד שלא ליצור שדות כוח קטנים בחלל עד מות. אבל באמת, לפעמים, תבעה דווקא אינטגרציה של זרימה, מחוץ לקביעות אחרות לגמרי ואפשרויות מיותרות לחלוטין, גם זרימה איטית או מעגלית במעגן שדות כוח קטנים, בהתגבשות זרימה בשדות כוח קטנים. האם אפשר אחר כך לפרק בשיוויון לב עולמות זעירים ונקיים אלה של בריות צעירות ורוחשות טוב, המציבות, למשל, מנות קטנות ומסודרות בהקפדה של לחם פומפרניקל ואגסים במנטה על השולחן, וקוראות בכבוד עצמי ובהידור שקט את עיחוני סוף השבוע? לא, אי אפשר. לא בשיוויון לב: ולא הוא; לא ילד גברי. אף כי זה כבר לא היה שדה כוח, אלא שדה געגועים ואהבה. אבל לא תמיד ניתן להפריד בין השניים. גם בשדות הכוח הקטנים רעו, אולי, פעם עדרי פרא של געגועים וצמחו שיחי לב הארגמן, גילויים בודדים וחיישניים של אהבה, בעלי קוצים חדים ועלים ירוקים וחיוריינים. אבל עתה, בשדות הכוח הקטנים, לא רעו מעולם עדרי פרא של געגועים ולא צמחו שיחי לב הארגמן, גילויים בודדים וחיישניים של אהבה, בעלי קוצים חדים ועלים ירוקים וחיוריינים. או הישגים ממשיים, בין הישגי הבנה ובין הישגים מסוג אחר: מי יעז לומר, שלא תבעו לעצמם הקמת שדות כוח, מסלולי המראה אמיתיים ומוחשיים מְמֻלָּט עם דגלוני איתות, בנייני זכוכית ומיגדלי מתכת עם מדרגות לולייניות ומסחררות, מיגרשי נחיתה ומידשאות ירוקות, מרבדים לחים, שליווים ורחבי ידיים בין מיתקני זינוק. בין הישג כמותי ורישום עקבות בסלעים היו רק הבדלים קטנים מאוד מבחינות שעינינו אותו. כל

רישום היה כאן הישג כמותי וכל הישג כמותי הועד לרישום. אבל צניחה ניסיונית או ניסיונות צניחה היו באורח זמני מעבר לרישום עקבות בסלעים ויצירת שדות כוח קטנים עד מות בחלל הומה, היו מחוץ לעולם הומה של שדות כוח או עולם דומם של רישום שקדני. במובן הפשוט ביותר יצרה הצניחה החלומית מירווח ניסיוני, אתנחתא אקספרימנטלית של צעצוע מוכני מרחף חדש, המזמזם בחושך, ולא הרי מצב ניסוי מאוחר, הנזקק למרכאות, כהרי מצב ניסוי מוקדם ביחס, ראשוניות תמימה וזינוק בערפילה. ההצלחה בניסיונות צניחה לא היוותה בהכרח הצלחה מובהקת בתחום צניחה ניסיונית. ברור: הניסיון לעשות משהו לא היה בהכרח משהו ניסיוני: ובפרט בתחום ערפילי וחלומי כל כך. בעת רחיפה שקטה בחלל בין ענני פוך לבנים ועבי מוך ורודים ותכולים, לא היה צורך במיבצעי ראוה ניסיוניים, בפרט לאחר שניסיון הצניחה הוכתר בהצלחה רגועה ושליווה כל כך. אך גם בעת ההכנות לצניחה הוכרו ההבדלים בין מי שניסה פשוט לצנוח וליפול בחלל, צולל בתנועות שחייה בין קירעי עננים וגרעיני גשם, החבויים בלב קדרות מתאבכת, ערפילה מהמה של רוחות, קור ורעננות לחה, לבין מי שחפץ להפגין גם בלב השואה סיגנון צניחה מסוים, חציית עננים כלפי מטה בזווית קבועה, המסמלת בעליל משהו, תוך מהפך בגובה נבחר מעל הקרקע, המסמל משהו לא פחות, אפשרויות אם לא תכנים, תכנים אם לא אפשרויות, פרופורציות אם לא הסברים, סיכומי ניסיון קודם אם לא ניסיון שוטף. וגם אם היתה הצניחה תחום חדש ובלתי ידוע, עדיין ניכר ההבדל בין צניחה ניסיונית לבין ניסיונות צניחה מתוך אמפתיה או מתוך געגוע.

Africa

יואב עזרא

מנסה לשמור על התחת שלך

לא כְּדַאי לך להשתתף
 בְּתַחֲרוֹת הַתַּחַת הַיָּפֶה בְּעוֹלָם
 בְּשִׁבִיל מָה לך כָּל
 מַפַּח הַנְּפֹשׁ הַזֶּה
 קִצַּת פְּרוּרֵי לֶחֶם
 וְהַתַּחַת שֶׁלְךָ שְׁנִיץ ל
 תַּחַת
 תַּחַת
 תַּחַת
 אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ
 תַּחַת תְּאֲנֹחֹ
 גִּפְנוֹ שְׁלִי
 תְּאֲנֶה שְׁלִי

55
88

יואב עזרא

גאון

על הצלב יש מקום לצלוב אֶחָד
 אֶבֶל גְּאוֹן
 מְעַנֶּיךָ לְקַהֵל
 אֶת הָאֲשֻׁלְיָה
 שֶׁהַכֹּל קַל
 כָּל הַיְסוּדִים
 כָּל הַכְּאֻבִים
 גַּם אֶתָּה יְכַל

54
88

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אבישי אלישע אדנבורג

ששיר

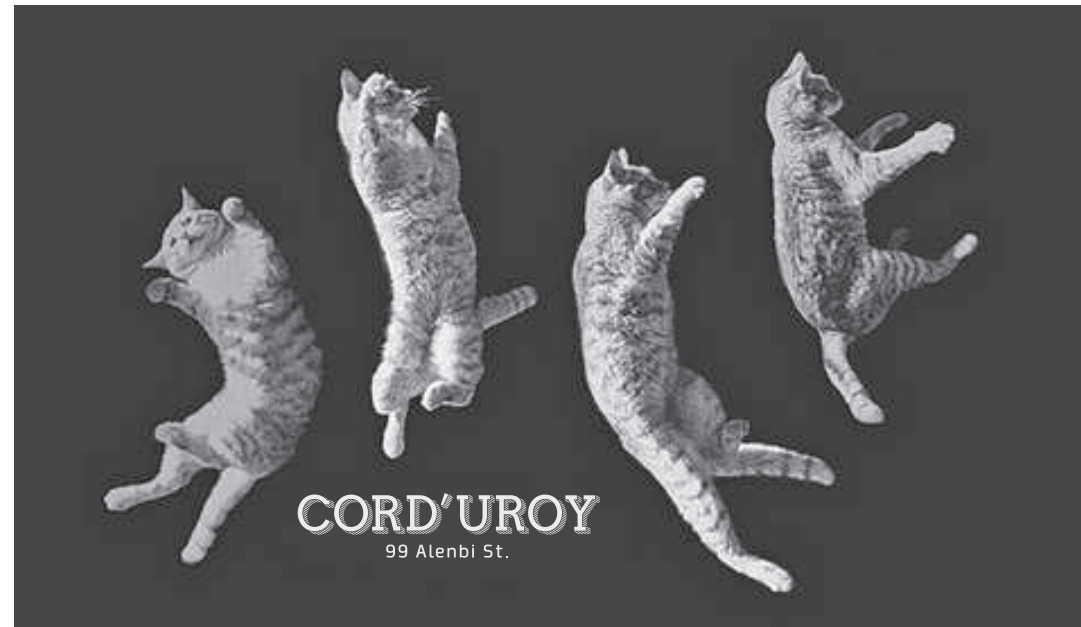
הָרְגוּנִי אוּ הַגְלוּנִי אֶל לֵב יְשִׁימוֹן
 כִּי אֵינִי שׁוֹתֵק עוֹד וְהַדְמָמָה יִקְרָה לִי
 כִּי אֶזְנֵי מַדְבְּרוֹת בְּטֵלָה וְטוֹרְפוֹת דָּלֵק
 בְּפֶה פְתוּחַ וְרוֹעֵשׁ.
 אֵלוּ אֶנְלִיל נֶעַר הַיִּתִּי, אוּלַי הַיִּתִּי
 מְטִיחַ מְטָרִי קוֹנְפֵטִי עַד תְּדַמֵּם הָאֲדָמָה.
 הַיִּתִּי נוֹתֵן נֶצַח עֲבוּר הַדְמָמָה הַדָּקָה
 וּמְפַסְגָת הַשְׁתִּיקָה מְצוּהָ אֶפֶס דְבוּרִים
 וּמְקַדֵּשׁ רַק אֶת אֵין דְבָר
 שְׁאֵין כָּלֵל לְהַגּוֹחוּ.
 וַיְהִי שְׁשֵׁשׁ...
 הַיִּינוּ רַק כּוֹתְבִים וּמְבִינִים אוּלַי
 וְנֹדְאֵי לֹא מִתְחַלְקִים
 עַל לְשׁוֹנוֹתֵינוּ
 וְנוֹפְלִים עַל הַלְחֵי שְׁבִין הַשְׁפָּה הַמוֹצָצֶת
 וְהַאֲזוּ הַבְּטֵלָה

57 / 88

יואב עזרא

זה מה שאתם

שְׁנֵי גִיּוֹקִים בְּמַדְבַּר סְהָרָה מְחִילִים לָרִיב
 אֶחָד עִם הַשְּׁנִי עַל מְקוֹם

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

T. gondii

T. gondii

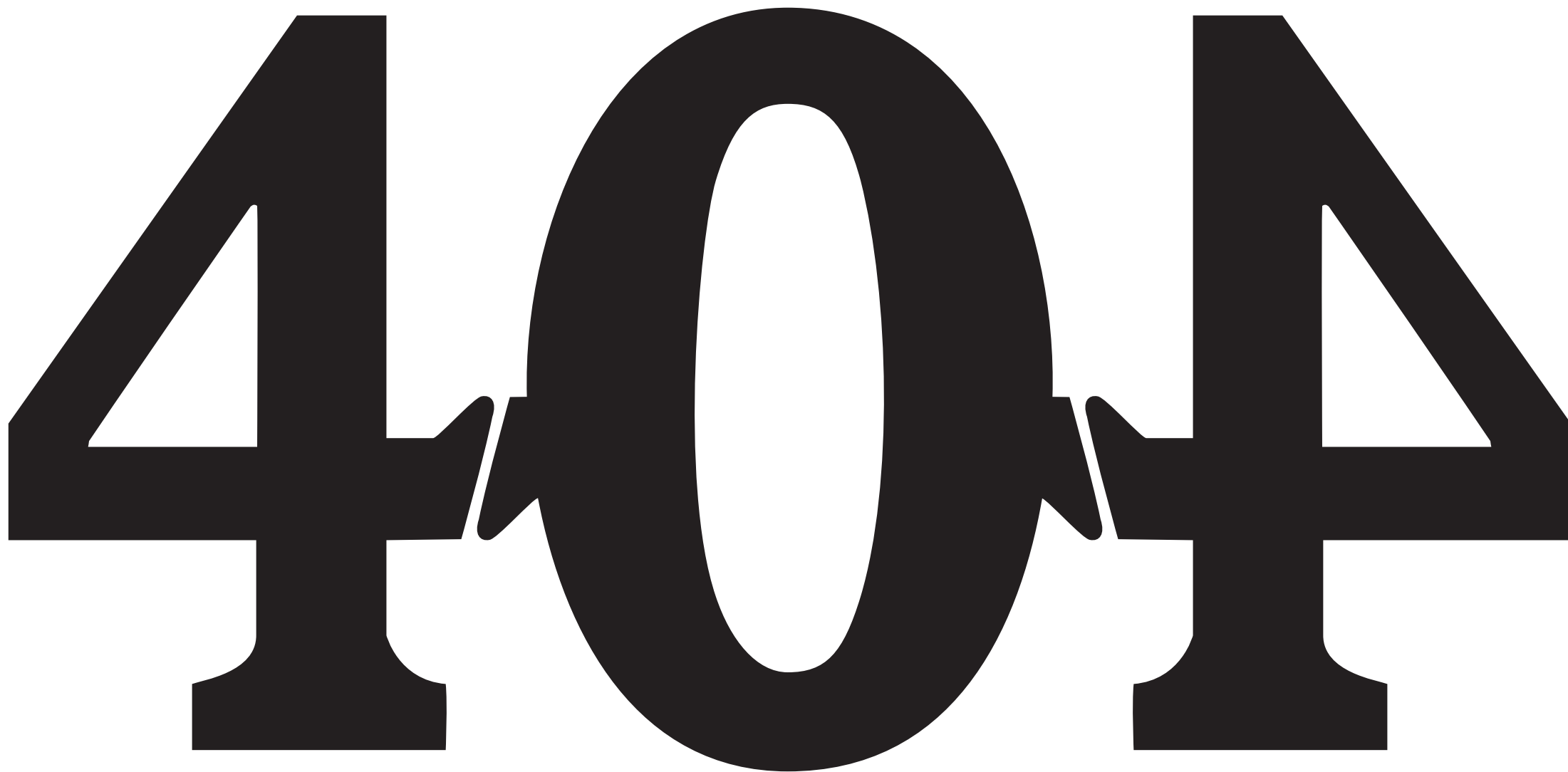
רְצוֹנִי, בְּזֹאת וְשֵׁלָא בְּזֹאת, בֵּין שְׁהֵנוּ כְּעַת וּבֵין שְׁאִינוּ כְּעַת, לְהִיּוֹת מְשׁוֹרֵר גְּדוֹל, כְּלוּמֵר, טַפִּיל מַדְבֵּק, אֶל תְּבִינוּ אוֹתִי לֹא נָכוֹן, אֶל תְּבִינוּ אוֹתִי כָּלֵל, מָה יֵשׁ לְהַסְבִּיר - רַק לְחִלּוֹת, לְאַרְח, לְהַעֲבִיר - נִשְׂאִיוֹת וּפּוֹנְדָקָאִים, מְאַלְפֵי מַח-מִכְרוֹת שֶׁל תְּאִים אֲפֵרִים, חֲמִימֵי זְכָרוֹן-אֲשֶׁתֶּדֶל לְהִיּוֹת חֶסֶר פֶּשֶׁר, הַנִּגַּע הַקַּל בְּתַבָּל, לֹא אֶקְדִּיחַ אֶת גּוֹפְכֶם כְּשִׁפְעַת מְדָנִים, לֹא אֶכְאִיב לְאַחֲרֵיכֶם כִּילָד מִזֶּה אֶכְזָב קְדִים, מְאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה לֹא תִהְיֶה עֲבוּרֵי פּוֹשְׁטֵי חַיִּים, הִסִּירוּ מִדָּאָג מִמַּצְחֵיכֶם, יֵשׁ לִי נִסְיוֹן רַב גְּלָגוּלִים, הִתְחַלְתִּי מִמַּעְיו הַמְשֻׁמָּשִׁים שֶׁל דָּג זָהָב עֲרִירִי, הִתְקַדַּמְתִּי לְמַחֲסָה אֶקְלֶקְטִי בְּרִיר שֶׁל חֶלְדָּה כְּרוּתַת אֲזוֹן וּמְרַבַּת זְהוּמִים, הַפְּלַגְתִּי מִמֶּנָּה לְאֻטָּם לֵב בְּחִזִּיר יְבָלוֹת שֶׁלְעֵס אִימִים, וְהִרְיֵנִי לִפְנֵיכֶם מְדַרְדָּר לְשִׁיר, תְּלוּתִי, מְקַבֵּץ נוֹירוֹנִים לְרַגַע מְרַב תְּאִים, כּוֹשֵׁל לְשִׁבוֹת חוֹן עִם נְגִיף הַשְּׁפָה, זֶה לֹא בְּסִדָּר לְהִיּוֹת כָּךְ - אֶרֶךְ, חוֹשְׁפָנִי, בּוֹדֵד - מַחְנִיק אֶת תְּקַבְּלוּ אוֹתִי בְּפִיחַ מְלָה, הִיִּתִי פְּשוֹט יוֹתֵר, אִמְבִּי, בְּבִטְנוֹ שֶׁל חֲתוּל אֲשִׁפְתוֹת כְּעֻטְרָה, פּוֹעֵם מִפֶּה לְפֶה בְּרַכְבֶּת תַּחְתִּית, וְהֵנָּה נִקְלַעְתִּי לְמַבּוּי סְתוּם מִסְתוּם, שִׁירָה, וְעוֹד עֲבָרִית, לֹא אוֹמֵר לָכֶם אֲנִי מִכֶּם-עֲתִיד, אֲבָל אוֹמֵר לָכֶם אֲנִי מִכֶּם-עֲתִיד

יוֹנָדָב פִּרְדִּימֹן

The night of the very living (and
pissing) not dead enough

תְּמַלֵּא לִי דִקְלָה, הַפְּצִירָה, הַפְּצִיעִה, בְּפֶה מְלֵא תְבוּסָה וְחֶסֶר שִׁנָּיִם,
מְעַל רֵאשָׁה, עֵשְׁלִפִּים, בִּחְשׁוֹ עֵנָף, בְּרוּכֵי עֲרוֹן חוֹרְבַנִי בְּחִמְרִי,
הִיָּתָה הוֹקִלְסִית קִישָׁה, לֹא פָמוֹ שִׁירָה עֲבָרִית, בּוֹעֲשֶׁת לְעֵינַיִם,
בַּח-קוֹל מְהַמְנוֹקֵד הַעֲרִירוֹתִי הַבְּהֻבָּה עֲלֵי הַעֲמֻסוֹת יְדִיתִי, בִּשְׁחֹן, עֲרִיר,
מִן הַהִכְרָחַת, נִיִּדַת, נִפְלְטוּ כְּלָפְסִיָּה שְׁנֵי זֵהָרִי, לֹא הַאֲפִינוֹי-עֶלְם סְנוּרִירִים, עִם הַהֶטְסָפֵר, אֶאֱזֹר וּפִירִים,
"עֲדִין לֹא סִימְחָתִי", וְהַתְּשִׁיבָה לְהַשְׁחִיזִי, רֵצֶף שִׁפְמוֹחַ נִעְרֵי לְעֲבָרָה, "סִגְרִי הַחֹלִי",
"סִלִּיחָה, אֲתָם הַנְּבִיאִים מְהֻרְשׁוֹת נְחוּנָה?" וְהֵם נִעְשׂוּ יוֹרְקִים, אֵלִים, אֵלִים,
הַבְּעִיעִה טַפֵּל, מְשַׁלַּח כְּרֻבִיבִים עָלַי דִּשְׂאָה, מְטוֹלְלֶתָה קִיָּא, מְטוֹלְלֶתָה דְּמִיִּם, לֹא מְשַׁחֲרַח לְבוֹר

אאופס!
לינק חת
לאנגלית עבור
87 לעמוד

Oops!
DEADLINK
FOR ENGLISH
GO TO PAGE 87

**DREAM IN WHICH THE DREAM
IS SCALED TO SIZE**

Kate Hall

you have felt the world shrinking
all this time you
feel yourself growing into it you
let yourself be the shape of it yes
you are in the graveyard yes
it has gone too far the sky
has turned
into a replica of your mouth
and you are about to swallow
the whole world with you
in it you know
it was meant for you
when you dance with it
in the street you let it
lead and it takes your wrist
your hip ever so delicately your hip
you gather your small things
you have felt it coming
all this time you
having nothing to call it yes
you are in the bus station with
everything spread against the cold floor
yes you are scratching against the place
where no thing is yes you are

Montreal, Quebec.
Author of *The Certainty Dream* (Coach
House Books, 2009),
from which this poem is drawn.

65
88

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

LULLABY

Laura Farina

The houses all around
are tucked in bed
and dreaming of other houses.

Vancouver, British Columbia.
She is the author of *This Woman
Alphabetical* (Pedlar Press, 2005). The
poems here are new.

The ones you see in magazines.
The ones that watch celebrities sleep.

Traffic is a sigh the city heaves
and bridges sag with exhaustion.
Their stomachs touch the ocean.

Hush, now.
Yesterday is tiptoeing across your lawn.
It spray paints concrete walls with silence,
a darker shade of grey.

Hush, now.
I will stay right here
and play solitaire on my computer
until tomorrow comes.

$$\frac{67}{88}$$

$$\frac{66}{88}$$

DAY

9am -
Junk mail recycled.
Slippers stepped out of
and doors locked behind.

11:30am -
The clank of the mailbox closing
is from another time.

Noon -
How sunlight touches sidewalk
is a private matter
between sunlight and the sidewalk.

2pm -
Brown things
step aside
for green things.

4.45pm -
Winds have already parted
all the hair
they can part for one day.

5.30pm -
Interview
with a lonely
piece of highway.

9pm -
This window
might open.
This sky
might spill
and pool.

LEGION

Lance La Rocque

My mother came home to the projects
 from the war.
 What war?
 There was a war.
 And her hair was white.
 She was nineteen
 and her eyes were all over the devils.
 Mostly Men. Slipping in and out.
 Her children hid
 from her
 from them
 from everyone
 in the enormous energy of their little bodies.
 In the trenches of the bedroom
 bunkers of the bathroom
 minefields of the kitchen.
 To survive it we were vermin.
 A legion of happy rats!
 Dispersed in the shadows.
 Hoarding the dark.
 She was lo—
 There was no war!
 There is only war.

Wolfville, Nova Scotia.
 Author of the chapbook *Gross
 Metaphysics of Meat* (Proper Tales
 Press, 2004) and the book
Vermin (BookThug, 2012),
 from which these poems are drawn.

$\frac{69}{88}$

FUNDAMENTALISM

Overhead
 the bird rings
 like a phonecall from heaven
 that I can't pick up
 but like this
 easy
 I break its neck anyhow
 press my ear to its heart

 and listen

 as you must listen

 for the voice of my God.

$\frac{68}{88}$

**THE WOMAN WHO ATE ALL
THE FOOD**

Pearl Pirie

in the house kept eating until
she ate all the food in the store
then all the food in the city then
all the food in the world. then
she was tired of getting a fat belly

so she decided to grow all the fat
out her bellybutton instead.
it was a tube like Pinocchio's nose.
one day while she was looking
for more food and pants big enough,
a little girl saw it and cut it off.

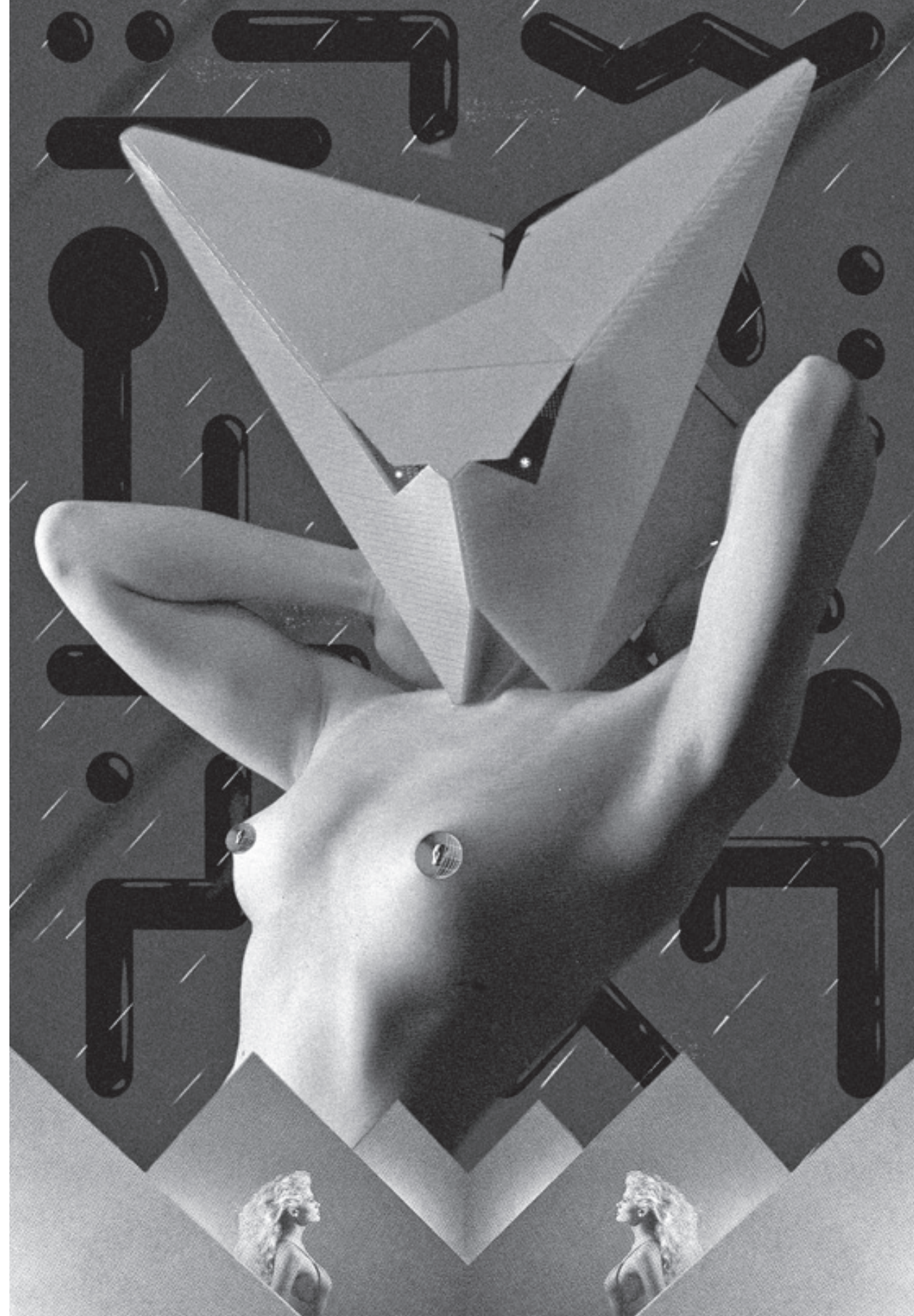
she thought it was a balloon
and she flew it until she got bored.
it fell down from the clouds and
landed on a picnic table.

a hungry man saw it and thought
that's a nice sausage. he ate it all.
the fat exploded inside him
so that his clothes blew off
except for his underwear.

because he was a modest man.
his legs were bigger than a car, no,
a building. his legs were so big
that when his right flip flop fell off
he had to look for it on another block.

and then he died because well,
everything has an ending. this is me.
this is not me. this is a ball. this
is not the ball. this is the universe
and somewhere is not this universe.

Ottawa, Ontario.
Books are *been shed bore*
(Chaudiere Press, 2010) and *Thirsts*
(Snare, 2011). The poem here is new.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

**NO TITLE RIGHT NOW,
NO TITLE EVER!**

Jim Smith

Arrived by police car
& arrived by metaphor

France kept my wallet
& France ate my lunch

The snow is little swastikas
& the snow is tiny invoices

Did Beckett have a dog?

Toronto, Ontario.
Books include *Translating Sleep*
(Wolsak & Wynn, 1989),
Leonel/Roque (Coteau Books, 1998),
*Back Off, Assassin! New and Selected
Poems* (Mansfield Press, 2009)
and *Happy Birthday, Nicanor Parra*
(Mansfield Press, 2012). The poems
here are from the latter.

WARNING SIGN INSIDE THE ORBIT OF MARS

A monkey flew into space, a dog flew after him, a bunch of
men flew after them, we made 17 footsteps on the moon
& retreated, there's a bunch of guys & a few women in a
fishing hut at the top edge of air, behold these works &
tremble, giant gas-bags of Saturn!

from A WHITE BICYCLE

Tom Walmsley

1

a white bi
cycle rolling do
wn a hill the
re is no ride
r no one sin
ging lore
tta lynn in
to the win
d no naught
y redhead wit
hout a he
lmet just a bi
cycle without a ride
r rolling be
side the lake.

Toronto, Ontario.
Recent books of poetry are
Rich and Dead as Dogs
(Proper Tales Press, 2012)
and *What Happened* (BookThug,
2007). The poems here are
from a sequence in progress.

75
88

2

only to my
self i ann
ounced you kill
ed me may
be it so
ounds too drama
tic i gave a
s good as i go
t but it do
esn't so
und like i kill
ed you & i do
n't wish you we
re dead.

74
88

3

you too
k off your thin
gs your fan
tasies real
ized sex may
be revenge the
y didn't be
lieve you
'd lie wit
h him the
y didn't real
ly know you
'd find some
one who'd be
have worse than me.

TEEN

You will buy a camera
 You will take photos of plants poking through concrete
 You will think it's profound

And it is profound

You will become vegetarian
 You will frustrate your family with dining table defense of chickens and rain forest
 You will think it's the right thing to do

And it is the right thing to do

You will have a crush on somebody
 You will suffer that someone with every cell, yearn and stammer, stumble and burn
 You will think it's real love

And it is real love

You will smoke marijuana
 You will huddle behind plazas in jackets not warm enough for winter
 You will think you are seeing the world in a new and true way

And you are seeing the world in a true, new way

You will require music
 You will blast in both ears the raucous and raw, the mournful sweet
 You will think it's the highest art

And it is the highest art

You will hate your body
 You will hate your skin, chest, nose, teeth, hair, genitals, ears, legs
 You will think that beauty is the answer to everything

And it is the answer to everything

You will read about horror
 You will read about Hitler, Stalin, Pol Pot, Mao
 You will think that humans are rotten and doomed

And they are rotten and doomed

You will live for the moment
 You will not plan for the future because you see no future
 You will think that everything you believe and feel will last forever

And it won't last a decade

*Careful with my paper trail
 Like a pirate through the torrents I sail
 And I make sure the words all rhyme*

Because government is organized crime

*Finally as I drift to shore
 Taxman he asks me for more
 He knows my life's worth more than a dime
 Because government is organized crime
 Oh lord you got me feeling sublime
 You know that government is organized crime*

*Government thought me for a fool
 Thought I'd send my kids to school
 You know I'd rather be doing time
 Because government is organized crime*

*Next life so I don't feel no grief
 I wanna be an accountant or a lawyer or a thief
 And I'll stay quiet as a mime
 Because government is organized crime
 Oh lord it is the sign of the times
 You know that government is organized crime*

A TEXT FROM WILLIAM CARLOS WILLIAMS

Elyse Friedman

Dis S Jst 2 SA

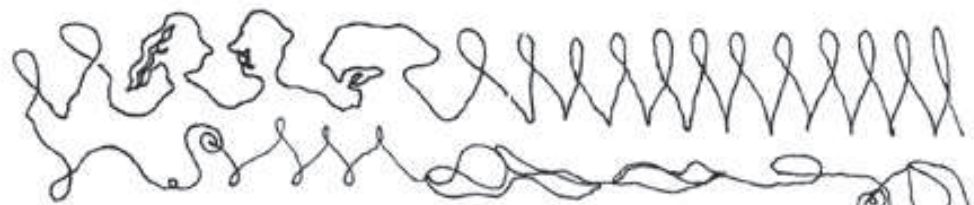
lve e10
 d plums
 dat wr n
 d icebox

n wich
 u wr proly
 saving
 4 Bfast

4give me
 dey wr Dlish
 so swEt
 n so cold

$\frac{78}{88}$

Toronto, Ontario.
 Author of one book of poetry,
Know Your Monkey (ECW Press,
 2004). The poems here are new.

**FOUR WAYS OF LOOKING AT AND
RASSLIN' AN ALLIGATOR**

Mark Laba

Vancouver, British Columbia.
Author of countless chapbooks
and one full-length book,
Dummy Spit (The Mercury Press,
2007). The poem here is new.

$\frac{83}{88}$

I

A man and a woman and an alligator
Wear sagging pantaloons
And smell of summer fields, skeletons and meat gravy,
Their shadows traced by blotchy blackbirds with grim hallucination.

II

I was of three minds,
The alligator, the blackbird and a discarded mouth organ
Left on the shore of a blobby sea
Dark marine with the hems of beggar's capes,
Happy fecundity
You phantom glass-blowers of North America.

III

Yowzah, yowzah, yowzah
O thin tailors of Vesuvius,
Your warbling is like the blindness of ground beef,
The inescapable rhythm of newspapers blown by the coughing
That brings poetry
To the pineapples of artifice.

$\frac{82}{88}$

IV

Is that an alligator in your pants
Or do you just want to rattle me
Under the sassafras tree
Greased with the jelly of a perplexed machine.
The alligator rests but the blackbird is wary, taciturn,
A papier-mâché ventriloquist dead on a sofa near Lake Geneva
Knows this and remains as bitter as a dried leaf
Pressed between the pages of a nudie picture book
Begetting tubas and purple prunes of engorgement.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

WHAT HAPPENED

Alice Burdick

A chicken ate my heart.
Sternly, I forced angels
on the snow. Enforced my fairies
on the growing dusk.

They all leap so high,
these mystic fleas,
ordnance of teeth when you're
just a little bullet.

I gritted my teeth
because I read it in a book,
and the moon rested her big butt
down on the downy vague clouds.

Hello, gloom.
Hello, plume of nasal spray —
artificial or not, you're made of mist.

Mahone Bay, Nova Scotia.
Author of several chapbooks,
and three books,
Simple Master (Pedlar Press, 2002),
Flutter (Mansfield Press, 2008),
and *Holler* (Mansfield Press, 2012);
this poem comes from *Holler*.

85
88

DAY JOB

Jaime Forsythe

It's not a gorilla. It's a man
in a gorilla suit. Maybe his true
loves are telescopes, lawn furniture,
or the lottery. Unanticipated risks
of contract employment include
velcro chafe, heat stroke, faux fur
allergy. A dog nods at him, wants to talk
shop. A shuffle around the circus perimeter
reveals nothing unusual.

Eyeholes erase the shades
between fear and delight. He lunges,
mistakes a balloon for a human
head, embraces a zebra. A real one. They are one
two-headed creature who is not faxing invoices
or filing files. The trampolinist somersaults,
elastic returning her to the sky,
again and again and again.

Halifax, Nova Scotia.
This poem is from her first
full-length collection, *Sympathy
Loophole* (Mansfield Press, 2012).

84
88

RECKLESS CANADIAN POETS

curated by **Stuart Ross**

In Canada, most of which becomes covered in snow for six to eight months each year, there is a three-way poetry battle, between the formalists (who still worship 1950s poet-messiah Irving Layton), the spoken worders (who aren't actually poets), and the reckless. I side with the reckless. Canada is butted up against the big monster U.S.A., with a shared border 8,891 kilometres long, and the only imports I'm glad for are humour and recklessness in poetry. This, I hope, at least partly explains my selection of some of the best poets writing in this country.

Stuart Ross
 Cobourg, Ontario

Hava LeHaba #00003

מה
הדיבור
בעולם
המשורר
באנגלית

ספיישל קנדה

Let Us From Now On

זואחים גרין

• ציודי ספרים •

פרישמן 90
03-5238501

